

KABAI LÓRÁNT

magyarország kurva messzire van.
pedig nem is oly rég, tudom, még itt volt, láttam,
fénye már akkor erőst fakult, de mégis megvolt,
mint talán most is valahol, el csak nem tűnhetett.
uram, nem látta véletlenül magyarországot?
fél óra múlva találkozóm van ott... nem,
nem a szabadságharcos, fehér szigetet keresem.
hanem egy fát ki nézne *végig*? holtigszülés,
mindez nem merő véletlen, beomlott mozdulatok sora,
görcsös rángások az ország trombózos érrendszerén.
riadt baromként bőg a rémület, fölötte bazsarózsás kert,
és eső és eső és jég és eső; vészjós dallamok.
pedig valahol távol most szép a nyár is,
de nem itt. magyarország nagyon messzire van.

koppant egy nagyot váratlanul, villant
megrovón az a vakító fény, mintha elfeledkeztem
volna magamról – eddig fülelt, most ütött. pedig
állítólag ott voltam; tettem, amit, esetleg meg is éltem
– és szégyenkeztem. söröm fel-, vodkám bennem
melegedett. panaszra, büntudatra alig is lehetett volna
okom. bizonyos dolgoknak mégsem kellene eszembe
jutniuk. de az a fény! derűtlen, bár szinte kegyes,
nem égi tünemény, talán csak nyíló rács az önvád fölött,
kósza mementó. nem lenne szabad bizonyos szavakra
gondolnom. ki vagy te? – süt fel a kérdés, immár „belülről”,
kinek árnyékában kell élni, kiknek torzító ragyogásában,
ki fogja mindezt *elfelejteni*. és nincs válasz, csak a túléléshez
„szükséges” függőségek számbavétele, nagytakarítás, listáírás.
fügefafa, olajlevél, madár. véletlen, kompromittált, kihaló.

a minap szembejött velem a régi életem,
holott tényleg nincsenek történeteim, csak rögeszméim,
„régi életem” is csak egy meg sem valósult, immár nem is
kívánt idea volt, amikor még hinni akartam kényszeresen,
megindult bogár, holmi eszmékben, spekulatív lényegekből,
hogy esetleg rengeteg dolog történik, és nem történik semmi.
szembejött, piros ruhás nő volt, valaha talán megejtően szép,
afféle lenge, könnyű lány, felette korszerű felirattal táskáján:
don't look back. épp csak észrevett és el is fordult, most sem
köszönt vissza, csak ellépdelt mellettem gögös daccal,
némán, mosolytalan, mintha ott se lettem volna;
nem fordultam utána megtudni, mégis visszapillant-e,
se megnézni utoljára, aztán csak menni tovább
– ahová út nem vezet, oda tábla se kell.
a szinonimáktól nem érzem magam jobban;
alig jutottam a végére – már ott sem voltam.
ahogy ama régi életemben sem, melynek e kis utózöngéje
véletlen épp itt ért utol, a szinte néptelen utcán,
se közönség, se mutatvány, pedig jelezhettem volna,
köszönöm, már van sajátom, ezt és így élem, amíg lehet,
nekem kellene talán inkább sértett daccal, szégyenkezve
lesütnöm szemem, mint kihez méltatlan a tekintete,
de nem tettem. van jó életem. ami őt körbeveszi: szürke.